

[Indenrigsministeren.]

fører for kommunen, gennemsnitlig sluger hele den skat, de betaler, eventuelt mere til, medens erhvervskommunen bør have andel i skatterne fra de større skatteydere.

Jeg gav allerede sidste år udtryk for, at de gældende indtægtsgrænser måske er for lave i forhold til det nuværende indtægtsniveau, således at der pålignes et større antal personer erhvervsskat end foreneligt med de retningslinier, jeg lige har nævnt. Jeg gav dengang udtryk for, at jeg på forhånd kunne tænke mig, at det ville være rigtigt at forhøje grænsen for den erhvervsskattepligtige indkomst fra 2 000 kr. til 3 000 kr. og at forhøje grænsen for den statskattepligtige indkomst så meget, at den kom til at falde sammen med sygekassegrænsen.

Det forslag, som jeg i dag har den ære at forelægge, er udarbejdet i overensstemmelse med den ordning, som jeg antydede dengang.

Efter forslaget hovedbestemmelser er erhvervsskattepligten fra og med skatteåret 1949—50 betinget af, at skatteyderen i erhvervskommunen har haft en indtægt på mindst 3 000 kr. i det til grund for skatteansættelsen liggende regnskabsår. Dernæst er erhvervsskattepligten betinget af, at skatteyderen for det pågældende skatteår er ansat til indkomstskat til staten af et beløb, der overstiger den ved skatteårets begyndelse for erhvervskommunen senest fastsatte indtægtsgrænse for nydende medlemskab af statsanerkendt sygekasse.

Med hensyn til størrelsen af denne sidste forhøjelse kan jeg oplyse, at sygekassegrænsen pr. 1. april 1948 er fastsat til 7 800 kr. i hovedstadskommunerne, til 7 200 kr. i købstæderne og større bymæssige bebyggelser og til 6 200 kr. i landkommunerne. Denne regel har iøvrigt den meget væsentlige fordel, at grænsen — uden at særlige yderligere lovbestemmelser herom er fornødne — bliver reguleret i forhold til det skiftende indtægtsniveau.

I forbindelse med de nævnte ændringer foreslås der en revision af de i lovens § 27, stk. 2, jfr. § 28, stk. 1, indeholdte regler for kommuneskattens fordeling mellem opholdskommune og erhvervskommune. Denne revision tilsigter alene en art pristalsregulering af de pågældende bestemmelser, hvis principielle indhold ikke ændres.

Med hensyn til lovforslagets økonomiske virkninger skal jeg tillade mig at henvise til bemærkningerne og de dertil knyttede bilag, hvoraf det fremgår, at forslaget regler vil bevirke en betydelig nedsættelse af antallet af erhvervsskatteydere, altså en væsentlig administrativ forenkling. Sammenlignet med nedgangen i antallet af erhvervsskatteydere viser tallene gennemgående et forholdsvis mindre fald i erhvervsskattens provenu.

Idet jeg håber, at dette lovforslag nogenlunde må dele sol og vind lige mellem opholds- og erhvervskommunerne, tillader jeg mig at anbefale det til det høje tings velvillige behandling.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt til tingets medlemmer.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Knud Kristensen* til udenrigsministeren.

Hvad har regeringen foretaget sig i anledning af den britiske regerings godkendelse af det holstenske oprørsflag som landsflag for Sydslesvig og Holsten?

Knud Kristensen: Som det sikkert er de ærede medlemmer bekendt, har den britiske regering godkendt oprørsflaget fra 1848 som landsflag for Sydslesvig og for Holsten. Det er vist ikke for meget sagt, at denne godkendelse har vakt forbavselse og harme i vide kredse både her i landet og syd for grænsen og føles som en udfordring overfor danskfølende og -tænkende mennesker. At den også har vakt opmærksomhed i England, er en forespørgsel i det engelske underhus udtryk for og vidnesbyrd om.

Da jeg er vidende om, at udenrigsministeriet har været informeret i sagen, forinden den blev endelig bragt til udførelse, har jeg med mit spørgsmål i dag villet give udenrigsministeren lejlighed til overfor tinget og dermed overfor offentligheden at redegøre for; hvad der fra den danske udenrigsministers side er gjort i anledning af det spørgsmål, som jeg her har omtalt.